

vattenbryn/hägring

ytan stilla, blank, natten består i öar och ljus. adventsljusstakarna borde ha plockats ned, och, sedan bollen sprängde sin ilande väg in i det skära hemmakontoret borde också rutan ha reparerats, det var en gång en ingång utan ett inträde, och här har vi då, alltså, nageln mot en glasskärva, här nu, tvådimensionell och för nära, skärsår i fingeravtrycket så smärtan kokar över till en bensträckare genom vardagsrummet, där, skuggan, förbi köket och ut i hallen samt ned i källargången till garaget, där skisser på kedjor ligger i lådor under gallersektion 7b, i garaget till ett försvinnande oproportionerligt hus i backspegeln genom gruset som yr, mörkt och upptornande färglöst, genom vindrutans frihet far farkosten som kör, strilar ljuset i rörelser emot ändhållplatsen här borta: där, det ligger en dansbana där, vid åsynen av den första skogsranden, se här, vid fingret här, på kartan, i en tid när alla stjärnor är döpta, långt efter att myterna fick sina latinska namn, redan, se vad min tysta uppsyn förkunnar, redan kan jag föreställa mig oss vara där, och lika innerligen som tinget i sig är denna längtan efter då, när det är färdigt, står färdigt, vad det nu är som blir världsligt av de torn som reser sig, tysta, vad det än blir, av den drömmen, här, tyst, dör, i skymundan, hör, jag vill bereda oss ett rum utan vita väggar, ett rum som saknar väggar, för oss, ett nybygge som passar perfekt ovanpå grunden, en grund som passar perfekt som den växer, förändras under ytans fötter, förändrar, man föds, man ökar i volym, man står i någon annans rum, blinkar, ett vidöppet vardagsrum, välkommen och välvillig, håller plötsligt för ögonen, för att stänga ute och – fångar upp den röda tråden, vill att vi ska vara i ett rum, det ska regna, dammarna ska öppnas och så ser jag oss nu, där, våra linnen som var vita har grånat, grånat av tyngden hos lyckan, våra optimeringstäckta kroppar, ett designat lager, för sig självt att passa perfekt, överflödiga och optimerade i det, vävda, klädda i skyfallet, för att inte bli sjuka av det, att kretsloppet förgrenar sig och stängs, som vägnätet, som vita streck längs vägar, kör över, sitter i skinn, söker särskild skogsrand men letar ö, ryggens leverfläckar, ingen kan veta om när de ändrar färg, ingen kan se ett rum utan väggar, min farkost i natten, genom natten, inte ens jag kan se vad jag vill, tekniken genom handen, den röda tråden, skulle den kunna vara en synonymordbok, inkluderande världens enhetliga språkflora, från den ena poolen till den andra poolen, och tillbaka, det känns inte som 37 grader, kanske att man bör ta temperaturen, för faktiskt så är det så att, nu, nu är vi vid bifurkationen, och du ser inte vattnet förrän hur strömmarna tudelar som en refug på motorvägen, vilket leder till att vi senare skall samtala vid motorvägen, som ska smygas upp på, med slitna sulor och uttryckslös mundering, kanske solglasögon, vi ska vara trötta i benen och lyckliga på endorfiner lägga oss ned, inte så någon kan se, hur språket konstituerar frågeställningen om verktygsvarande eller blivande med verktyg, du, och att svaret delar den enhetliga vägen in i två fåror, varefter det inte är säkert huruvida strecken kommer att vara vita eller finnas till. överhuvudtaget. backspeglar är backspeglar, gaspedalen i botten. den röda tråden. det påminner om och är en skugglagd skog vid brand i änden av åsynen. stjärnorna öar. vid den relativa skogsranden vilar å ena sidan strålkastarnas uppsyn och å den andra en fond som skiftar enligt något annats intrikata färgschema, just nu genomskinligt, rymden, försöker minnas; kartan, när vi nu talar om färger; ett rum borde finnas där väggarna i stället för väggar är vindar för golvet reser genom rymdens färgsprakande tunnelgrind, och beroende på hastighet differentieras stängernas kvalitet, vilket föreligger risken om en väderbunden karakteristik, som dock blott kan antas vara, och därför är, irrelevant, för ögonen när de nu uppfattar viljerummets väggar, väsentligen annorlunda och kättjat till ett, anpassat efter tunnelkartan, vitalt utanförskap; väggarna omsluter den som detta förefaller. rost; blundar. att den sammanblandat färgade logiken är väsenskind behovsutträttade

upplevelser,

bubblan, är, livskällan, en absurd men högst verklig navelsträng, molnen i bubblan, väderleken, risken med att karakterisera sträckor av vita streck ligger i att låta det ske, språket per se. Det får inte förfalla. Jag vill bereda oss ett rum utanför kartan, bortanför skyltarna, det skall finnas ljud, som ska utgöra våra gränser, att klippa och klistra i själen med en grammofon, inga problem, att alternera ljudets mening för möjlighet att korrelera med landskapets begrepp i sökandet med ljus i lykta bakom naturens lyckta dörrar, inga problem, det påminner om blomster men är artificiella attiraljers attribut hos en port i ek, eller tallbarr, eller ganska supersimpel granskog, stjärnornas energi där vid skogsranden, skugglagd förflyttar jag den, upplöser jag den, konstituerar jag den, utgångspunkterar jag den

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren inormie med Poeter.se id #91012 innehar upphovsrätten